

Димитър Бояджиев

Уморен

Уморен низ от беззрачна и зловеща тъмнина се скитам,
посред беди, от хиляди терзания сломен,
и често със тревога и тъга в гърди сами се питам:
дали ще се усмихне нявга щастие и мен?

Аз виждам: тагък из простора тъмни пламък буен свети
и в кървав зар облени, тамо се борци тълпят,
но ах, напразно в изгъпление простирам си ръцете,
аз роб съм на неволи черни – друг е моят път...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6280>]